Nedjelja, 13.01.2013.g.

Danas ujutro sam bio na misi u pentekostalnoj crkvi u susjednom mjestu.

Vozio sam tamo jedne drage ljude, od kojih je jedan pripadnik te crkve i

želio je otići na misu te svoje crkve.

Kako je novi kod nas i ne bi se snašao u tom susjednom mjestu, to sam

se ja ponudio da ću oboje odvesti i ostati s njima na toj misi.

A još mi je jedan razlog bio za to.

U zatvoru sam susreo jednog pripadnika pentekostalne crkve. On mi se

tako predstavio a ja nisam imao pojma o tome što to znači. Tada nisam

puno toga znao ni o svojoj katoličkoj crkvi a kamoli o nekoj drugoj.

On mi je ukratko objasnio da su oni pripadnici protestantske vjere i da

jako slave DUHA SVETOGA.

Kako sam ja u zatvoru malo više pokrenuo taj vjerski život, to sam

jedanput pozvao i njega neka dođe na misu. Jer pripadnika ostalih religija

bilo je jako malo i u zatvoru se održavala samo naša katolička misa.

On je rekao da će radi mene doći, i tako je jedan dan i došao. Poslije mi

je rekao da je sve to bilo lijepo, ali da je to daleko od one gorljivosti i

slavljenja kako oni, pripadnici pentekostalne crkve, slave GOSPODINA

ISUSA.

Prošle su tome već tri godine a ja sam bio u dodiru sa pentekostalnom

crkvom samo jednom, kada sam u njihovoj crkvi u Zagrebu, u Ilici, dobio

besplatno knjigu PODERANI VEO, prekrasnu knjigu o obraćenju jedne

muslimanke na kršćansku vjeru.

I mislio sam da ću jednom, ako se ukaže prilika, otići na misu u tu

pentekostalnu crkvu da vidim kako to oni slave Gospodina.

I tako, došli smo mi pred tu zgradu nekih 40 minuta prije. Nekako nam je

izgledalo mirno, kao da još nema nikoga. Malo smo premišljali ali smo

onda ipak probali otvoriti vrata.

Bila su otvorena. A unutra sve puno ljudi. U dvorani su upravo mnogi od

njih klečali i nešto molili predvođeni jednim čovjekom. Bilo je tu i dosta

djece, mladih ljudi, mladih parova.

Taj moj prijatelj otišao je potražiti njihovog pastora, njihovog voditelja,

svećenika, da s njim razgovara. Ja sam otišao u dvoranu i sjeo na kraju

dvorane kraj zida.

Mislio sam si da ću učestvovati u toj njihovoj misi s poštovanjem prema

njihovom načinu slavljenja svete mise.

Dvorana i nije bila tako velika.

Kada sam se ogledao po dvorani, primijetio sam da nema nijedne slike

svetaca, čak ni Gospodina Isusa ni TROJEDINOG BOGA.

NIŠTA. Samo je gore, na povišenom mjestu, bio istaknut križ. Bez

RASPETOG GOSPODINA ISUSA. SAMO KRIŽ.

Odmah sam dobio dojam nekakvog duhovnog siromaštva tog cijelog

mjesta.

No, ljudi su bili srdačni. Međusobno su razgovarali i svatko tko je ušao u

dvoranu sve je druge pozdravio s rukovanjem s riječima MIR S TOBOM

ILI MIR TEBI. Tako su i meni neki zaželjeli. I ja njima.

Bilo je više mladih ljudi, primijetio sam i desetak parova, muškaraca i

žena, male djece…

Izgledalo mi je kao da je to svima njima zapravo jedno lijepo obiteljsko

druženje nedjeljom prijepodne.

Naprijed nije bio neki oltar ili nešto slično. Bila je jedna govornica s

mikrofonom i veliko platno na kojem su se prikazivale riječi pjesama koje

su se pjevale.

Ono što je bilo vrlo upečatljivo je bilo to, što je jednu trećinu te dvorane

zauzimala skupina raznih muzičara s instrumentima. Bilo je tu raznih

instrumenata od orgulja, harmonike, gitare, flaute, tamburica, itd.

Cijelo vrijem dok se čekalo na početak te njihove mise, oni su svirali i

uvježbali neke duhovne pjesme. Istina, za nijednu od njih nisam čuo, ali

su sve bile namijenjene slavljenju Gospodina Isusa.

Dvorana se popunila, neki su ostali stajati vani u hodniku, a jedan čovjek,

u odijelu i kravati, mislim da je to bio njihov pastor, svećenik, se ustao,

prišao mikrofonu i pozdravio sve prisutne.

Kao da je upravo otvorio neku predstavu pa pozdravio sve prisutne.

Tada je zamolio dvojicu ljudi, poimenično, da povedu zahvaljivanje

Gospodinu da im blagoslovi tu njihovu današnju misu, tu njihovu

današnju službu.

I oni su to učinili, gorljivim riječima zahvaljivanja, svojim riječima. Nije

mi to izgledalo kao neka ustaljena molitva nego onako, kako im je došlo.

Nisam gledao da li su to imali napisano jer sam pokušao zatvorenih očiju

slušati što govore.

Ljudi oko mene su to slušali i vrlo čestim, jačim ili slabijim uzvicima, su

davali slavu Gospodinu riječima: "Slava tebi, Gospodine… Aleluja…

Amen… Hvala ti Gospodine…" i slično.

Kada je to završilo, počelo je pjevanje. Tada mi je to izgledalo kao da se

predstava nastavlja jer smo svi mi sjedili a naprijed su se izmjenjivali

pjevači. Najprije nekoliko pjesama su pjevali svi zajedno praćeni svirkom

svih onih instrumenata, pa je onda njih osam izašlo i otpjevalo jednu

pjesmu, pa onda su dvije žene uz gitaru otpjevale jednu pjesmu, pa onda

svi zajedno.

Tada je taj pastor rekao da ustanemo i da će se sada svetim uljem,

čitajući odlomak iz Jakovljeve poslanice o pomazanju svetim uljem,

pomazati jedna draga sestra koja ima neku potrebu, nisam baš shvatio da

li je bila bolesna, ali je pastor rekao i da joj se sve oprašta, a sve u

dvorani je zamolio da se pridruže svemu tome svojom molitvom i podrže

tu sestru.

I opet se čulo odasvud slavljenje i hvaljenje Gospodina.

Opet se zapjevalo, i onda je taj čovjek, pretpostavljam pastor te njihove

zajednice,stao za mikrofon i počeo propovijed.

Propovijed je trajala nekih pola sata i tema joj je bila iz Ivanovog

Evanđelja, o tome gdje je GOSPODIN ISUS u našim životima.

Ta propovijed mi je bila nalik propovijedima mnogih naših svećenika,

vidjelo se da govornik poznaje Bibliju i da je nadahnut u propovijedi.

Kada je završio, završila je i ta misa. Otpjevala se još jedna pjesma,

pastor je zamolio još dvojicu muškaraca da izreknu slavu i hvalu

Gospodinu, i to je bilo to.

Onda su si svi u dvorani počeli pružati ruke i dajući jedan drugome

BOŽJI BLAGOSLOV.

Na kraju je pastor rekao da svi članovi te zajednice ostanu na sastanku

zajednice koji će početi za 15 minuta po završetku mise.

I to je bilo to. Ja sam se digao, uzeo kaput i izašao van. Usput su mi neki

ljudi dali ruku i zaželjeli BOŽJI BLAGOSLOV a tako i ja njima. Začas su

došli i oni moji ljudi koje sam tu doveo pa smo svi zajedno krenuli kući,

dok su svi oni ljudi većinom tamo ostali na sastanku.

I nakon svega, bio sam nekako žalostan.

Istina, osjetio sam radost kod tih nekih ljudi, na njihovim licima…

I VJERUJEM DA JE GOSPODIN BIO I U TOJ DVORANI S TIM

LJUDIMA.

Ali, žalosnim me činio osjećaj da su svi ti ljudi prikraćeni u tolikim lijepim

duhovnim stvarima koje mi katolicima imamo a oni nemaju.

Rekao je u jednom trenutku pastor da je sve njihove grijehe Gospodin

Isus otkupio kada je u muci umro za njih na križu, da je uzeo sve njihove

grijehe.

A nije. Je on neke od njih, kao vjernike, možda i otkupio jer su odabrani i

predodređeni od Boga Oca, takvi predani GOSPODINU ISUSU da ih

otkupi svojom smrću i uskrsnućem.

No grijehe koje svakodnevne čine, oni će

sve donijeti pred Gospodina. JER IH ONI

OVDJE NA ZEMLJI NE ISPOVIJEDAJU,

NE DOBIVAJU ODRJEŠENJA ZA NJIH I

NE OKAJAVAJU IH. I TAJ TERET

GRIJEHA ĆE DONIJETI PRED

GOSPODINA.

Kao drugo, bilo mi ih je žao što su uskraćeni tolike duhovne pomoći

svetaca, blaženika, anđela koje oni ne slave, a posebno PREČISTE

DJEVICE MARIJE koju oni smatraju samo kao običnom ženom,

majkom Isusovom, samo kao "sredstvom" po kojem je GOSPODIN

ISUS došao na ovaj zemaljski svijet.

Po njihovom Čistilišta nema. Oni vjeruju da po svojem ovozemaljskom

vjerovanju direktno idu u raj jer je Isus za njihove grijehe već jednom

umro na križu.

O, U KAKO SU VELIKOJ ZABLUDI! I TO

ME TAKO ČINILO ŽALOSNIM, KADA

SAM VIDIO DA ŽELE BITI BOŽJA

DJECA, DA ŽELE VJERU U GOSPODINA,

DA ŽELE KRALJEVSTVO BOŽJE, VJEČNI

ŽIVOT…

I ZBOG TOGA SAM SE JA VEĆI DIO

MISE SAMO MOLIO ZA NJIH

GOSPODINU, DA IM SE SMILUJE, A

DJEVICI MARIJI SAM SE MOLIO DA IH

BLAGOSLOVI SVOJIM POSEBNIM

MAJČINSKIM BLAGOSLOVOM.

I kada sam neki dan čitao o Martinu Lutheru, reformatoru, osnivaču

protestantske vjere, koji se sa svojim istomišljenicima davno odcijepio

katoličke crkve, vidio sam da je jedan od glavnih razloga bio i to što je u

ono vrijeme u katoličkoj crkvi djelovalo veliko zlo te su pape i svećenici

bili skloni činjenju raznih grijeha, nisu se uspjeli u ono vrijeme othrvati

napastima zloga, svijeta i tijela. Npr. oni koji su imali novaca, mogli su

otkupiti svoje grijehe od crkve ili grijehe svojih pokojnika. Više novaca,

više ti se grijeha oprašta. I tome slično.

Da, to su sigurno bila teška vremena za KRISTOVU CRKVU ovdje na

zemlji.

No, svejedno, mislim si da taj Martin Luther, svećenik, i njegovi

istomišljenici ipak nisu trebali ići za odcjepljenje od crkve nego su se

trebali boriti protiv zlih napasti u okrilju te svoje crkve.

RADI TOGA SU NAPRAVILI PUNO DUHOVNE ŠTETE SVOJIM

SLJEDBENICIMA, ONDAŠNJIM A POGOTOVO DANAŠNJIM.

Zato danas njihovi sljedbenici ne vjeruju u Čistilište, u ŽIVOGA

GOSPODINA U EUHARISTIJI, U ISPOVIJED I OPROŠTENJE

GRIJEHA PO POSVEĆENOM SVEĆENIKU, i u puno drugih tako dobrih

duhovnih oruđa u borbi protiv zloga i svih drugih njegovih napasti.

A što se tiče Martina Luthera, prema svjedočenju mističarke, sestre Marie

Serafine Micheli, koja se u svojim ukazanjima interesirala Gospodinu, da

joj pokaže gdje je sada duša Martina Luthera, prema njezinom viđenju,

duša Martina Luthera se nalazi duboko u paklu, u strašnim mukama, radi

njegove oholosti koju je pokazao u svim onim događajima.

Iz svega toga svi samo možemo moliti za tu

svoju braću kršćane, sve one koji spadaju u

tu protestantsku vjeru.

Ja imam sada tu i jednog dobrog prijatelja, dobrog čovjeka.

Svaki dan se pomolim za njegovo obraćenje na katoličku vjeru.

I svaki dan, u svojim jutarnjim molitvama, izmolim i jednu molitvu za

ujedinjenje svih kršćana:

''MOLIM TE GOSPODINE DA UDIJELIŠ

POMIRENJE, I OBRAĆENJE, SVIH

KRŠĆANA. SVIH KATOLIKA,

PRAVOSLAVACA, PROTESTANATA,

GRKOKATOLIKA, KOPTA I SVIH DRUGIH

I DA SE SMILUJEŠ NJIHOVIM

OBITELJIMA, PO SMILOVANJU SVOJEM.

TI ZNAŠ ŠTO IM JE NAJPOTREBNIJE.

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE

UVIJEKE, I TVOJ OTAC, BOG OTAC, I

VAŠ DUH SVETI. I ČAST I SLAVA

DJEVICI MARIJI, NAŠOJ NEBESKOJ

MAJČICI."

SMILUJ IM SE GOSPODINE, PO SMILOVANJU SVOME.